

Arrest

**nr. 311 534 van 22 augustus 2024
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 7 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 10 maart 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 20 april 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"Op 10 maart 2023 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 13h36 tot 18h26. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, Mter L. (...), was aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent een etnische Pashtoun van de Judukhelstam en hangt de soennitische strekking van de islam aan. U werd geboren in Karis in de Lalandervallei (provincie Kabul, district Chalazai). Daar woonde u ook, samen met uw ouders, broers en zussen, tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

Uw broer Z. (...) was lid van de arbaki (lokale politie). Hij werd gedood bij een bomaanslag. De maternale oom van uw moeder, commandant K. (...), was een lokale arbakicommandant. Ook hij werd getroffen door een aanslag, waarbij hijzelf en zijn lijfwacht verwond geraakten. De zoon van commandant K. (...) en diens gezin werden eveneens het slachtoffer van een aanslag. Toen spoorde commandant K. (...) uw vader, die een lokale school beheerde, aan om hem te helpen te weten te komen wie de terroristen waren die achter deze reeks aanslagen zaten. Ook u werd daarbij ingeschakeld omdat u nog jong was en daarom niet van spionage verdacht zou worden. Op een dag was u thuis bij een vriend van u. U hoorde S. (...) K. (...), de vader van die vriend, op dat moment met een zekere M. (...) A. (...) bespreken dat zij al meerdere aanslagen tegen commandant K. (...) hadden gepleegd, maar er nog niet in geslaagd waren hem te doden. U speelde deze informatie door aan uw vader, die op zijn beurt commandant K. (...) verwittigde. Bij een nachtelijke inval niet veel later werden S. (...) K. (...) en M. (...) A. (...) gearresteerd. U werd opgeroepen naar het districtscentrum in het kader van het onderzoek, waar S. (...) K. (...), M. (...) A. (...) en hun families u zagen. Toen u even later in Demano Kalay was, waar u een tuin irrigeerde, werd u door vier mannen ontvoerd. U werd door hen meegenomen naar de provincie Maidan Wardak. U werd daar vastgehouden en gefolterd om aan u informatie te onttrekken betreffende de personen die betrokken waren bij de voorgaande acties tegen de taliban. U noemde uw vader, commandant K. (...) en een zekere commandant I. (...) G. (...). Toen vertrokken de taliban om hen te elimineren. Dat gaf u de gelegenheid om te ontsnappen door het kleine raam van de ruimte waar u werd vastgehouden. U slaagde erin uw vader te contacteren. Hij vertelde u dat commandant I. (...) G. (...) gedood was. Uw vader zelf had het dorp toen verlaten en was naar de stad gereisd. Hij gaf u de contactinformatie van een persoon die u meenam nadat u contact met hem opgenomen had. Na u even de kans te hebben gegeven om te herstellen, vertrok hij met u uit de stad. Vervolgens verliet u in het voorjaar van 2021 Afghanistan.

Na uw vertrek werd uw paternale neef aangevallen en gefolterd met het doel om informatie over u en uw vader te verkrijgen. Hij overleed aan de gevolgen van de foltering.

U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije, waar u 2 maanden verbleef in Istanbul. U kwam via Griekenland de EU binnen, om vervolgens via Bulgarije naar Servië te reizen. Daar verbleef u ongeveer drie maand, waarna u uw reis verderzette via Hongarije en Oostenrijk. In Oostenrijk werden op 08 september 2021 uw vingerafdrukken genomen in het kader van een asielprocedure. U bleef daar niet en reisde verder via Zwitserland en Frankrijk. U betrad het Belgische grondgebied op 06 oktober 2021 om op 07 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor, die alle kopieën zijn, op uw Belgische arbeidscontract na: uw eigen taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de e-taskara van uw vader, vier foto's van uw broer Z. (...) tijdens diens werk voor de arbaki, een foto van uw vader bij diens werk op school, twee andere foto's van uw vader in de schoolcontext, ditmaal afgebeeld met leraren en de Amerikaan die de school bouwde, een foto van de maternale oom van uw moeder, diens zoon, en vicepresident A. (...) S. (...), een foto van de gewonde chauffeur van de maternale oom van uw moeder, een tweede foto waarop zowel de chauffeur als de oom te zien zijn, een foto van het bezoek van vicepresident S. (...) aan de gewonde maternale oom van uw moeder, een foto van de gewonde maternale oom van uw moeder omringd door familie en vrienden, drie foto's van een door een aanslag beschadigde wagen, een foto van de overleden maternale neef van uw moeder, een foto van verschillende zonen van de maternale oom van uw moeder, een fotocollage met portretten van verscheidene personen die slachtoffer werden van een aanslag op de familie van uw moeders oom, vier foto's van de overleden I. (...) G. (...), een foto van I. (...) G. (...) bij leven, een foto van uw vermoorde neef en uw Belgische arbeidscontract. Daarnaast legt u ook een video van een begrafenis voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België te kennen gaf minderjarig te zijn, geboren op (...).06.2004 (zie bijlage 26). Omdat er twijfel werd geuit over uw leeftijd, werd er een medisch onderzoek ter bepaling van uw leeftijd bij u uitgevoerd in België. Die leeftijdstest wees uit dat u op 27 oktober 2021 de leeftijd van 23,66 jaar had met een standaarddeviatie van 1,9 jaar (beslissing Dienst Voogdij p 2). Uw officiële geboortedatum werd vastgelegd op 01.01.1999 (zie bijlage 26). Dat u bereid bent om valse verklaringen af te leggen over een essentieel aspect van uw identiteit zoals uw leeftijd en dat u aldus bovendien minderjarigheid veinst, tast reeds ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben.

Deze misleiding wringt des te meer omdat u geen enkel origineel document hebt neergelegd ter staving van uw identiteit. U legt immers slechts een wazige en nagenoeg onleesbare foto neer van uw eigen taskara, die volgens u bewijst dat u werkelijk minderjarig was bij aankomst in België (NPO p 8). In het algemeen kan aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde toegekend worden, gezien de hoge graad van corruptie in dat land (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map). Dat is nog meer zo bij foto's en fotokopieën, die op eenvoudige wijze kunnen worden gemanipuleerd. U bent overigens nog steeds in contact met uw verwanten (NPO p 7, p 14) en reikt geen reden aan waarom u deze niet via post zou kunnen laten overkomen om ze neer te leggen. Zelfs indien het klopt dat op uw taskara een leeftijd staat die beter aansluit bij uw verklaringen, wakkert zo iets de twijfels over de authenticiteit van het taskara enkel aan, aangezien deze dus sterk afwijkt van het leeftijdsonderzoek. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen en identiteitsdocumenten acht het CGVS uw identiteit dan ook niet onomstotelijk aangetoond.

Er dient verder ook te worden opgemerkt dat uw relaas over de gebeurtenissen die rechtstreeks ten grondslag zouden liggen aan uw vlucht uit Afghanistan, gekenmerkt wordt door een sterk onaannemelijk karakter.

Ten eerste valt de weinig aannemelijke wijze op waarop u door arbaki-commandant K. (...), de maternale oom van uw moeder, werd ingeschakeld om spionageactiviteiten te verrichten in uw dorp. Na een reeks aanslagen tegen hem en zijn dichte omgeving, alsook tegen uw eigen broer, besloot de commandant samen te werken met u en uw vader om op het spoor te komen wie er achter deze aanslagen zat (NPO p 15). U diende hiervoor rond te zwerven in het dorp (NPO p 11) en huizen binnen te gaan om mensen af te luisteren (NPO p 18). Gevraagd waarom die delicate taak precies aan u werd toevertrouwd, verklaarde u aanvankelijk, bijzonder vaag, dat u 'altijd bij uw vader was geweest en dat ze daarom overtuigd waren dat u het kon' (NPO p 18). Meer specifiek ging het erom dat u erg jong was en daarom boven verdenking stond. U zou zelfs huizen kunnen binnengaan om daar mensen af te luisteren zonder verdacht te worden (NPO p 18). Op dit punt dient te worden herhaald dat uw valse verklaringen betreffende uw leeftijd niet louter identiteitsfraude betreffen. Zij hebben een wezenlijke impact op de inhoud en geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Uit uw verklaringen blijkt dat de feiten zich kort voor uw vertrek uit Afghanistan afspeelden (NPO p 15-16). Dat vertrek vond volgens uw verklaringen plaats begin 2021 (DVZ p 12). U zou dan, volgens uw verklaringen betreffende uw leeftijd, ongeveer 16 jaar oud geweest zijn. Een 16-jarige kan op zich ook al bezwaarlijk voor een onschuldig kind doorgaan, maar u was in werkelijkheid reeds rond de 21 à 22 jaar oud op dat moment, zoals uw leeftijdstest uitwijst. De hele premisse dat u geselecteerd werd op grond van uw jonge leeftijd, houdt dus geen steek.

Het is hoe dan ook al opmerkelijk dat K. (...), toch een arbaki-commandant van enige status (NPO p 9), beroep moest doen op een dergelijke strategie om inlichtingen te winnen over de identiteit van zijn vijanden. In de Afghaanse context kan immers verwacht dat een lokale commandant, die actief is binnen zijn eigen gemeenschap, een goed beeld heeft van wie zijn medestanders en tegenstrevers zijn.

Wat echter nog meer de geloofwaardigheid van deze werkwijze ondergraaft, is K. (...) keuze voor zijn eigen familieleden om deze geheime opdracht te volbrengen. Het beeld dat u van uw familie ophangt, is er één van diepgewortelde connecties met, en sympathie voor, de overheid (NPO p 10). Uw vader werd in zijn functie aangesteld door de overheid (NPO p 12). Uw broer Z. (...) was lid van de arbaki (NPO p 13). De maternale oom van uw moeder, en diens familie, waren actief bij de lokale politie en hadden zelfs connecties op de nationale niveau van de Islamitische Republiek (NPO p 5-6, p 9). Het is moeilijk te geloven dat een jongeman met een dergelijk profiel buiten verdenking zou vallen als hij bij talibansympathisanten thuis zou gaan om daar te luistervinken, zoals u stelt (NPO p 18).

Het ontbreekt uw eigen reactie op deze opdracht bovendien ten eerste aan doorleefdheid. Gevraagd wat u dacht toen u gevraagd werd als informele spion op te treden, stelt u eenvoudigweg dat u blij was dat de taliban uit de samenleving verwijderd zouden worden (NPO p 19). Uw verklaringen op dit punt zijn bijzonder simpel en weinig geïndividualiseerd, zonder enige vorm van detail of bijvoorbeeld veiligheidsafwegingen of bedenkingen die men bij een dergelijke opdracht zou kunnen verwachten.

De precieze wijze waarop u de tegenstanders van commandant K. (...) kon identificeren, roept ook ernstige vragen op. De feiten worden namelijk gekenmerkt door een opeenvolging van toevalligheden. U was bij een vriend van u, de zoon van een zekere S. (...) K. (...), toen u die S. (...) K. (...) met een persoon genaamd M. (...) A. (...) de kwestie van K. (...) hoorde bespreken (NPO p 15). U was ingeschakeld om in willekeurige huizen in het dorp binnen te gaan op zoek naar de taliban die het op commandant K. (...) gemunt hadden (NPO p 18). Dat u toevallig de schuldigen trof bij een vriend van u, is op zich al opmerkelijk.

Nog minder aannemelijk is uw stelling dat zij, net op het moment dat u daar was, in bijzonder letterlijke bewoordingen schuld bekenden in de kwestie waarvan u gelast was ze uit te pluizen. U zegt dat u S. (...) K. (...) en M. (...) A. (...) de volgende woorden hoorde spreken: 'Het is al drie keer dat we de familie van commandant K. (...) proberen te elimineren. We hebben al drie keer een bom geplaatst voor commandant K. (...), maar hij overleeft.' (NPO p 15).

U verklikte vervolgens S. (...) K. (...) en M. (...) A. (...) en zij werden gearresteerd, wat ertoe leidde dat u later zelf ontvoerd werd om informatie vrij te krijgen (NPO p 15-16). Ook uw verklaringen over die episode zijn doorspekt met onaannemelijke en tegenstrijdige elementen, die andermaal de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas op de helling plaatsen. Van uw eigen betrokkenheid bij een gerechtelijk onderzoek tegen deze twee personen legt u trouwens ook geen enkel document neer, waardoor u niet verder komt dan blote beweringen.

U verklaart dat u tijdens uw vasthouding door de taliban werd gefolterd en zo de namen van uw vader en een zekere commandant I. (...) G. (...), uw buur, vrijgaf (NPO p 16). Dat u beide namen vrijgaf is hoogst opmerkelijk: u had immers ook enkel de naam van I. (...) G. (...) kunnen doorspelen en uw vader, die u logischerwijs persoonlijk meer genegen moet zijn, uit het vizier van de taliban kunnen houden. Geconfronteerd met die vaststelling, verklaart u dat u onder de druk van de doodsb bedreigingen overging tot het verraden van uw vader (NPO p 20). Dat neemt echter niet weg dat u, zelfs als u uw vader niet noemde, de eisen van de taliban had kunnen inwilligen door I. (...) G. (...) naam te geven. Bovendien waren uw verklaringen hierover bij het CGVS (NPO p 16) tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen bij de DVZ, waar u te kennen gaf enkel I. (...) G. (...) te hebben verraden (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 3.5).

Ook dient te worden opgemerkt dat de naam van I. (...) G. (...) pas voor het eerst opduikt in uw relaas wanneer u hem verraadt, en dat hij niet betrokken was bij uw spionageactiviteiten. Die waren immers in opdracht van commandant K. (...) en in samenwerking met uw vader (NPO p 15). Uit uw verklaringen blijkt niet dat I. (...) G. (...) hierbij betrokken was. Het lijkt weinig realistisch dat voor deze gebeurtenis niemand op de hoogte was van het feit dat I. (...) G. (...) werkte als een commandant, en dat de taliban pas actie tegen hem ondernamen nadat u zijn naam had genoemd, terwijl hij niets te maken had met deze recente gebeurtenissen.

Vervolgens gingen de taliban meteen achter I. (...) G. (...) en uw vader aan. Ze vermoordden I. (...) G. (...), terwijl uw vader vluchtte (NPO p 16, p 20). U werd achtergelaten in een kamer, waaruit u kon ontsnappen door uit het raam te klauteren (NPO p 20). Het is eveneens opmerkelijk dat I. (...) G. (...) gedood werd, maar dat uw vader wist te ontkomen nadat zijn buurman was gedood, en dat uw vader kennelijk snel genoeg van die moord op de hoogte was om zijn eigen hachje te redden (NPO p 16). U maakt niet duidelijk waarom I. (...) G. (...) als eerste getroffen werd, wat uw vader kennelijk de kans gaf te ontsnappen (NPO p 16). Temeer omdat u niet duidelijk hebt gemaakt wat de precieze rol van I. (...) G. (...) in uw spionageactiviteiten en de arrestatie van S. (...) K. (...) en M. (...) A. (...) was (NPO p 15-16), is het opmerkelijk dat hij het eerste doelwit van de taliban vormde.

Daarnaast is moeilijk te geloven dat uzelf gespaard werd. Uzelf, niet uw vader of I. (...) G. (...), was immers verantwoordelijk voor de ontmaskering van S. (...) K. (...) en M. (...) A. (...), die leidde tot hun arrestatie (NPO p 15-16). In dat opzicht kan verwacht worden dat u het primaire doelwit van de taliban was in deze zaak en dat zij u zouden doden eens u de informatie had verstrekt die zij van u wilden (NPO p 20).

De taliban gingen echter onmiddellijk achter I. (...) G. (...) en uw vader aan, terwijl u in een kamer werd achtergelaten waaruit u eenvoudigweg kon ontsnappen door het raam (NPO p 16, p 20). Dat de taliban u in deze omstandigheden in leven zouden houden is dus al opmerkelijk. Dat ze u bovendien een dergelijke uitgelezen kans gaven om te ontsnappen, is gezien de omstandigheden nog moeilijker te geloven. Dat u op het einde van het interview dan nog plots aan uw verklaringen toevoegt dat de taliban de bedoeling hadden om u een bomvest aan te doen, waarmee u een aanslag op onschuldige burgers wilde laten plegen (NPO p 20, p 21) is eigenlijk niet ernstig te nemen. Gevraagd hoe het komt dat u dit belangrijke element nooit eerder ter sprake bracht, stelt u plotseling dat u nog altijd niet heel uw relaas hebt kunnen doen en dat u wacht op verdere vragen om uw verklaringen uit te breiden (NPO p 21). Dat u niet spontaan heel uw relaas doet, maar dit slechts opbouwt naar gelang de vragen die u worden gesteld, ondergraaft enkel verder uw geloofwaardigheid. Dit geldt natuurlijk nog meer omdat u even tevoren precies het tegenovergesteld had gezegd: dat u alles al had verteld (NPO p 16).

De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legde bij uw persoonlijk onderhoud ook een kopie van uw vaders elektronische taskara voor. Door een administratieve fout ging deze kopie verloren en werd ze niet in het dossier opgenomen. De taskara van uw vader kan echter hoogstens diens identiteit staven, maar die staat hier hoe dan ook niet ter discussie.

U legt diverse foto's voor die betrekking hebben op het werk van uw broer bij de arbaki en het werk van uw vader op een school. U hebt zoals reeds opgemerkt echter geen bewijs geleverd dat de personen op deze foto's uw dichte familieleden zijn, en hoe dan ook betwist het CGVS noch het professionele profiel van uw beweerde vader noch dat van uw beweerde broer. Deze houden evenwel niet rechtstreeks verband met de door u ingeroepen vrees voor de taliban.

U legt diverse foto's voor als bewijs van het professionele profiel van, en het geweld tegen, de oom van uw moeder, K. (...) en diens dichte omgeving. Het gaat om foto's van zijn gewonde chauffeur, zijn eigen verwondingen, schade aan zijn wagen, zijn overleden zoon, zijn zonen bij leven en een fotocollage van diverse personen in zijn omgeving die slachtoffer. De foto's kunnen ook niet meer staven dan die profielen en dat geweld. De foto's tonen echter niet aan dat u in opdracht van K. (...) spionageactiviteiten verrichtte in het dorp en aldus in het vizier van de taliban kwam, wat in uw relaas de onmisbare link vormt tussen het geweld tussen de problemen die uw grootoom K. (...) ondervond en uw eigen vrees. Bovendien levert u zelf geen bewijs voor uw persoonlijke band met de personen op deze foto's (NPO p 17). Hetzelfde geldt voor de videobeelden van de begrafenis van K. (...) familieleden die u voorlegt. Daaruit valt niet af te leiden dat uzelf werd ingeschakeld om de daders van deze aanslagen op te sporen. Ook hier geldt dat u uw eigen link met K. (...), de vermoorde personen, of deze gebeurtenissen in het algemeen niet aannemelijk heeft kunnen maken. U legt ook foto's van I. (...) G. (...) voor, zowel bij leven als van diens lichaam na zijn overlijden. U kan echter op geen enkele manier de identiteit van de persoon op de foto's staven. Ook vormen de foto's geen bewijs van de wijze waarop deze persoon overleden zou zijn, of van uw persoonlijke connectie met hem.

U legt ook uw Belgische arbeidscontract voor. Dit houdt echter geen verband met uw vrees bij een terugkeer naar Afghanistan (NPO p 13), en is als dusdanig niet pertinent voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Uit het geheel van bovenstaande elementen dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. De hoedanigheid van vluchteling kan u dus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het

slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: "Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het

beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 3 juni 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
2. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
3. EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
4. EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
5. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024 ;
6. EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
7. EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
8. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
9. UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA « COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments », 2 februari 2024.

Op 8 juni 2024 dient verzoeker ook een aanvullende nota in, waarbij hij de volgende documenten voegt:

1. Een attest van commandant A. K. waarin deze verklaart dat verzoeker, zijn neef, zijn medewerker was en hem informatie gaf over de activiteiten en het plan van de taliban;
2. Een attest van M., het dorpshoofd van Darai Landar, waarin deze verklaart dat verzoeker inwoner is van het dorp Kariz; dat verzoeker door de taliban werd ontvoerd omdat hij spioneerde voor de republiek; dat verzoeker na slagen en foltering op een nacht is kunnen ontsnappen en dat verzoeker daarna Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor de taliban;
3. Een attest van verzoekers vader waarin deze verklaart dat hij als bewaker en soms ook als leraar in een school werkte; dat de taliban zijn zoon, verzoekers broer, heeft vermoord; dat de taliban twee keer een bom hebben geplaatst waarbij commandant K. werd getroffen en vijf mensen overleden; dat commandant K. aan hem en aan verzoeker heeft gevraagd om de daders te vinden; dat is gebleken dat de bommen werden geplaatst door de zonen van M. A., J., G. A. en S. K.; dat verzoeker en zijn vader commandant K. hiervan op de hoogte brachten waarna commandant K. dit meldde aan de nationale veiligheidsdienst; dat er daardoor drie mensen werden opgepakt en nadien vrijgelaten; dat ze verzoeker hebben ontvoerd uit een boomgaard en hebben geslagen; dat die nacht ook commandant O. G. werd vermoord; dat verzoeker van de gelegenheid gebruik heeft gemaakt om te kunnen ontsnappen; dat hij hierna naar de stad Kabul is gevlucht en sindsdien uit vrees voor de taliban ondergedoken leeft;
4. Een Afgaans identiteitsbewijs;
5. Een attest van zijn leerkracht J. B. en een certificaat van deelname aan een cursus Nederlands;
6. Een certificaat van deelname aan fitnesslessen;
7. Een uittreksel uit het strafregister;
8. Een arbeidsovereenkomst als arbeider bij O. B.V.

Ter terechtzitting op 12 juni 2024 legt verzoeker nog een tweede aanvullende nota neer waarbij hij uitgebreid kritiek uit op het gebruik van verouderde landeninfo door de CGVS in verband met de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en de socio-economische situatie waarvan volgens verzoeker de taliban de actor is. Hij gaat ook uitgebreid in op de gepercipieerde verwestering in Afghanistan. Hij citeert uit persartikels, landeninfo en verwijst naar een arrest van de Raad nr. 297 075 van 14 november 2023. Eveneens maakt verzoeker aan de hand van deze nota een brief van zijn werkgever, een brief van G. P. en foto's van commandant I. met zijn vader over.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p.

95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Onderzoek van het beroep

5.1 In een eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verklaringen of verduidelijkingen bij de door de CGVS opgemerkte ongeloofwaardigheden, vaagheden en zogenaamde onaannemelijkheden. Hij meent dat de CGVS ten onrechte heeft beslist dat hij niet als vluchteling kan worden erkend.

5.2 In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de internationale en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De vaststellingen en overwegingen waarop de CGVS zich baseert, worden stuk voor stuk in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

5.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan

hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de CGVS omdat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, met name heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat hij individueel wordt geviséerd en/of dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden met de taliban. De motivering van de bestreden beslissing is gesteund op de volgende elementen:

- Verzoeker verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn, doch uit een leeftijdsonderzoek is gebleken dat hij op 27 oktober 2021 de leeftijd van 23,66 jaar had met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Dat verzoeker zijn minderjarigheid veinst, tast de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aan. Verder legt verzoeker geen enkel origineel document neer ter staving van zijn identiteit;
- Verzoekers valse verklaringen omtrent zijn leeftijd hebben een wezenlijke impact op de inhoud en geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, aangezien verzoeker net omwille van zijn voorgehouden jonge leeftijd werd gekozen om spionageactiviteiten te verrichten. De premisse dat verzoeker werd geselecteerd op basis van zijn jonge leeftijd, houdt volgens de CGVS geen steek;
- De wijze waarop verzoeker door commandant K., zijn maternale oom, werd ingeschakeld om spionageactiviteiten te verrichten in het dorp, is weinig aannemelijk;
- Het is opmerkelijk dat commandant K., een arbaki-commandant met enige status, beroep moet doen op verzoeker, zijn neefje, om inlichtingen over zijn vijanden in te winnen. Er kan van een lokale commandant worden verwacht dat hij een goed beeld heeft van wie zijn medestanders en tegenstanders zijn;
- De keuze van commandant K. om beroep te doen op zijn eigen familieleden voor een dergelijke geheime opdracht is volgens de CGVS ongeloofwaardig. Het zou immers duidelijk zijn dat zijn familie diepgewortelde connecties met en sympathie voor de Afghaanse overheid had;
- De CGVS stelt zich vragen bij verzoekers reactie toen hij hoorde dat hij was gekozen voor het volbrengen van de geheime opdracht. Hij stelde eenvoudigweg dat hij blij was dat de taliban uit de samenleving zou worden verwijderd. Een dergelijke houding is bijzonder simpel en weinig geïndividualiseerd;
- Het verhaal van verzoeker wordt gekenmerkt door een opeenvolging van toevalligheden. Dat hij toevallig de schuldigen trof bij een vriend van hem, is opmerkelijk;
- Het is niet aannemelijk dat de betrokkenen in bijzonder letterlijke bewoordingen schuld bekenden in de kwestie waarvan net verzoeker gelast was ze uit te pluizen;
- Verzoekers verklaringen betreffende zijn ontvoering zijn doorspekt met onaannemelijke en tegenstrijdige elementen, die de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas aantasten;
- Verzoeker legt geen enkel document neer betreffende zijn eigen betrokkenheid bij het gerechtelijk onderzoek tegen de twee personen die hij heeft ontmaskerd;
- Het is niet geloofwaardig dat verzoeker, wanneer hij wordt ontvoerd en gefolterd door de taliban, zowel de naam van zijn vader als die van commandant I. G. opgeeft. Hij had immers ook gewoon de naam van commandant I. G. kunnen opgeven, zodat hij zijn vader uit het vizier van de taliban had kunnen houden. Bovendien is verzoekers verhaal tegenstrijdig waar hij tijdens zijn interview bij DVZ verklaarde dat hij enkel de naam van commandant I. G. had opgegeven, zonder zijn vader te vernoemen.
- De naam van commandant I. G. duikt pas voor het eerst op wanneer verzoeker vertelt dat hij deze persoon heeft verraden bij de taliban. Hij was niet eerder betrokken bij verzoekers spionageactiviteiten;
- Dat de taliban onmiddellijk achter commandant I. G. aangingen, terwijl verzoekers vader op dat moment wist te ontkomen, is opmerkelijk. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom I. G. als eerste getroffen en gedood werd;
- De CGVS acht het ongeloofwaardig dat verzoeker zelf gespaard zou zijn gebleven door de taliban. Immers was het duidelijk dat hij zelf verantwoordelijk was voor de ontmaskering van de twee talibanleden die later werden gearresteerd;
- Het is verder nog ongeloofwaardig dat ze verzoeker alleen in een kamer zouden hebben achtergelaten waarna deze een uitgelezen kans had om te ontsnappen. Dat verzoeker nadien plots verklaart dat de taliban van plan waren om hem een bomvest aan te doen en een aanslag te laten plegen, is niet aannemelijk.

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het uiten van persoonlijke vergoelijkingen, het herhalen en verduidelijken van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder en het feit dat hij zou lijden aan een ernstige depressie en zijn angst nog steeds actueel is. Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker nogmaals dat hij een jonge man was die niet de aandacht trok. In tegenstelling tot hetgeen verweerder motiveert, zou hij overal kunnen binnenkomen zonder de aandacht te trekken. Dat commandant K. verzoeker selecteert om te spioneren in het dorp, komt omdat de commandant zelf in de stad woonde en informatie nodig had uit het dorp. Deze informatie kon verzoeker hem gemakkelijk bezorgen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden jeugdige leeftijd. Verzoeker verklaarde bij binnenkomst in België minderjarig te zijn. Er werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd waaruit echter bleek dat verzoeker meerderjarig was met een leeftijd van 23,66 jaar. Verzoekers geboortedatum werd vastgelegd op 1 januari 1999. Het feit dat verzoeker zich bewust probeert voor te doen als minderjarige, tast volgens de CGVS de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aan. Dit komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor, te meer nu verzoekers jeugdige leeftijd een belangrijk element betreft in zijn vluchtmotieven. Immers houdt verzoeker voor dat hij specifiek omwille van zijn jeugdige leeftijd door commandant K. werd aangeduid om te spioneren in het dorp. Verzoeker zou omwille van zijn jonge leeftijd onder de radar kunnen blijven en kunnen opereren zonder te veel aandacht te trekken. Hieromtrent motiveert verweerder in de bestreden beslissing het volgende: *“Op dit punt dient te worden herhaald dat uw valse verklaringen betreffende uw leeftijd niet louter identiteitsfraude betreffen. Zij hebben een wezenlijke impact op de inhoud en geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Uit uw verklaringen blijkt dat de feiten zich kort voor uw vertrek uit Afghanistan afspeelden (NPO p 15-16). Dat vertrek vond volgens uw verklaringen plaats begin 2021 (DVZ p 12). U zou dan, volgens uw verklaringen betreffende uw leeftijd, ongeveer 16 jaar oud geweest zijn. Een 16-jarige kan op zich ook al bezwaarlijk voor een onschuldig kind doorgaan, maar u was in werkelijkheid reeds rond de 21 à 22 jaar oud op dat moment, zoals uw leeftijdstest uitwijst. De hele premisse dat u geselecteerd werd op grond van uw jonge leeftijd, houdt dus geen steek”*. Verzoeker toont niet met concrete elementen aan dat hij, in weerwil van de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing en de uitkomst van het leeftijdsonderzoek, alsnog een bijzonder jonge leeftijd had ten tijde van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Nu zijn jonge leeftijd niet wordt weerhouden, maakt verzoeker dan ook niet op afdoende wijze aannemelijk waarom net hij door commandant K. werd uitgekozen om voor hem te spioneren. Verzoekers kritiek dat hij door zijn jonge leeftijd onopgemerkt overal kon binnenkomen, houdt dan ook geen stand.

Verder betoogt verzoeker dat het motief betreffende zijn simpele en weinig geïndividualiseerde reactie toen hij te horen kreeg dat hij voor commandant K. zou moeten spioneren, subjectief is. Verzoeker maakt echter op geen enkele wijze concreet aannemelijk waarom dit element niet door de CGVS zou mogen worden weerhouden als één van de motieven waarom hem de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus moeten worden geweigerd.

Vervolgens stelt verzoeker dat wanneer in Afghanistan een persoon betrokken is bij collaboratie of spionage, het hele gezin het doelwit wordt van de taliban. In tegenstelling tot hetgeen de CGVS motiveert, is wraak niet geïndividualiseerd. Er wordt echter niet verduidelijkt wat verzoeker met dit betoog wenst aan te tonen of op welke wijze dit betoog de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht kan stellen.

Waar verweerder in de bestreden beslissing verzoeker verwijt geen enkel document betreffende de gerechtelijke procedure te hebben voorgelegd, voert verzoeker aan dat de gang van zaken in Afghanistan en zijn onmiddellijke vertrek uit het land het onmogelijk maken om een dergelijk onderzoeksdocument te verkrijgen. Volgens verzoeker maakt verweerder er misbruik van door een dergelijk document te eisen. Verder benadrukt verzoeker dat hij door de taliban werd gemarteld en verbrand, dat hij nog steeds niet weet waar zijn vader is en hem niet meer kan bereiken.

De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een

bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat verzoeker met betrekking tot de kernelementen van zijn vluchtrelaas tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd. Het onaannemelijk karakter van zijn verklaringen maakt dat verzoeker geenszins voldoet aan alle cumulatieve voorwaarden in voormelde wetsbepaling. Het is dan ook niet onredelijk of onzorgvuldig te verwachten dat verzoeker, die verklaart rechtstreeks betrokken te zijn geweest bij een gerechtelijk onderzoek naar twee talibanleden, enig begin van bewijs voorlegt dat deze bewering ondersteunt.

Verzoeker verwijst voorts naar algemeen psychologisch onderzoek inzake inconsistente verklaringen over een bepaalde gebeurtenis en de potentiële weerslag op de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Dit onderzoek heeft echter geen betrekking op verzoekers persoon of op zijn verklaringen zoals afgelegd in het kader van onderhavige procedure. Waar verzoeker aanvoert dat hij lijdt aan een ernstige depressie en angst, legt hij geen enkel medisch attest voor dat zijn bewering staft. De Raad benadrukt dat zijn psychologische toestand geen afdoende verklaring biedt voor zijn onwetendheid met betrekking tot het belangrijkste vluchtmotief. Verzoeker maakte er tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen enkele melding van dat zijn mentale gezondheidsproblemen hem op het moment van dit interview op enigerlei wijze parten zouden spelen. Hetzelfde geldt voor waar hem op het einde van het interview werd gevraagd of hij nog iets toe te voegen heeft, waarbij hij zijn mentale gezondheidsproblemen niet vermeldt. Er wordt niet uiteengezet welke informatie verzoeker niet, onvolledig of verkeerd heeft meegedeeld ten gevolge van zijn psychische toestand. Ook ter terechtzitting maakt verzoeker geen melding van mentale gezondheidsproblemen.

Verzoeker wijst nog op een aantal risicogroepen en stelt dat het aldus duidelijk is dat hij *in casu* nood heeft aan internationale bescherming, doch hij laat na te concretiseren tot welke risicogroep hij zou behoren. Met een dergelijk summier en algemeen betoog slaagt hij er niet in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij is verwesterd. Hij stelt dat hij Afghanistan in 2021 heeft verlaten en in België aankwam op 6 oktober 2021. Hij vreest om in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, als *“afvallige”*, *“niet-gelovige”* of *“geen goede moslim”* te worden beschouwd, omdat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar *“Westerse muziek”* luistert. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar bronnen van de UNHCR, Nansen, U.K. Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan, februari 2022, EASO, COI Query Response Afghanistan, 2 september 2020 en OSAR van 21 maart 2021 waaruit blijkt dat *“Europeanisatie of verwestering”* in geval van terugkeer naar Afghanistan een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengt.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” van mei 2024 wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verweerder van 4 juni 2024 doet niet anders besluiten.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder merkt verweerder op dat uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan evenmin blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zullen viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker brengt zelf, zo stelt verweerder nog, geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gevisieerd en vervolgd. Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie dienaangaande, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Verzoeker voert aan dat hij zich anders kleedt en gedraagt en naar “Westerse muziek” luistert en vervolging vreest in geval van terugkeer. Deze beweringen van verzoeker worden echter door geen enkel concreet gegeven ondersteund. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa om als “verwesterd” gepercipieerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf, toont verzoeker niet aan dat hij hier dermate geïntegreerd is en op een westerse manier denkt dat het voor hem onmogelijk is om opnieuw op een Afghaanse manier te denken. Verzoeker legt verder nog een arbeidsovereenkomst voor. Deze arbeidsovereenkomst heeft betrekking op zijn tewerkstelling in België en staft de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan niet. Deze arbeidsovereenkomst toont evenmin aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De arbeidsovereenkomst geeft aan dat verzoeker in België de verbintenis is aangegaan om vanaf 5 februari 2024 te werken in de autosector, wat hoogstens aantoont dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier. Dit volstaat echter niet om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verder maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen of dat hij uiterlijke kenmerken zou hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. Verder stelt de Raad vast dat is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op de voormelde analyse op basis van de beschikbare landeninformatie volstaat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, evenmin. In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentwerking heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat hij om die reden vervolgd zal worden. Deze aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod certe non*. Bijkomend wordt vastgesteld dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan als twintigjarige man reeds gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in Afghanistan en heeft nog steeds contact met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (CGVS, p. 14). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota van 12 juni 2024 niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

De stukken die verzoeker bij zijn aanvullende nota van 8 juni 2024 heeft overgemaakt, laten niet toe de beoordeling van de CGVS in een ander daglicht te stellen. De Raad merkt op dat deze ongedateerde verklaringen van commandant K., zijn vader en het dorps hoofd niet volstaan als bewijs van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, daar deze getuigenissen ten behoeve van verzoeker werden opgesteld en aldus een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen. De Raad wijst nog op de “*COI Focus: Afghanistan. Corruptie en valse documenten*” van Cedoca van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zijn tweede middelonderdeel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota die hij ter terechtzitting heeft neergelegd een gebrek aan actuele informatie over de situatie in Afghanistan aan. De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 3 juni 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota van 12 juni 2024 dat verweerder gebruik heeft gemaakt van volgende verouderde rapporten: *EUAA Afghanistan-COI focus*, december 2023, *UNAMA*, december 2023 en *CEDOCA COI Focus Afghanistan, Migratie Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de Taliban*, 14 december 2023 en betoogt dat de analyse van de situatie in Afghanistan niet langer actueel is. In weerwil van verzoekers betoog heeft verweerder bij aanvullende nota van 3 juni 2024 ondermeer volgende rapporten toegevoegd aan het dossier: *EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024* ; *UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023*; *EUAA “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024*. Deze rapporten worden bovendien in de aanvullende nota van het CGVS uitgebreid geanalyseerd en besproken. Verweerder heeft aldus weldegelijk rekening gehouden met de actuele veiligheidssituatie en de actuele socio-economische situatie in Afghanistan.

Verzoekers verwijzing naar 's Raads arrest van 14 november 2023 is niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013 nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verder merkt de Raad op hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Verzoeker zet uiteen dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien de onmenselijke en vernederende behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, wordt veroorzaakt door het optreden van een actor. Hij verduidelijkt dat de humanitaire crisis, die wordt veruitwendigd door een hongersnood die het leven van vele mensen bedreigt, duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren. Hij stelt dat de machtsovername van de taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, ertoe hebben geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op voedselgebied.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige

andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoogt dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de Taliban kan niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (cf. RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679).

Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu, gelet ook op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder bij zijn aanvullende nota van 3 juni 2024, voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker verwijst naar rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Betreffende verzoekers betoogt dat hij in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Er dient ook te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar verzoeker ook hier verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 kan opnieuw worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, gelet ook op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij haar aanvullende nota van 3 juni 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in de meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de CGVS. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN